

Anna Leciejewiczowa

Kozów, pow. Lubsko

Informator Archeologiczny : badania 7, 24-25

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Podkreślić należy występowanie dużej ilości obsydianu. Na wyróżnienie zasługuje duży odłupek barwy czarnej około 10 cm długości, 1-1,5 cm grubości, 2,5 - 3 cm szerokości.

Badania będą kontynuowane.

KONCZEWICE, pow. Malbork
Stanowisko I

Muzeum Zamkowe
w Malborku

Badania prowadziła mgr Ewa Kazimierczak.
Finansowało Muzeum Zamkowe w Malborku.
Pierwszy sezon badań, Stanowisko wielokulturowe/osada, cmentarzysko/ od neolitu po średniowiecze.

Stanowisko zwane "Lisią górą" położone jest w widłach Wisły i Nogatu na piaszczystej wydmie zniszczonej przez wybieranie piasku.

Badania ratownicze prowadzone były na obszarze 50 m² w zachodnio-północnej nieuszkodzonej partii wzgórza. Na całym stanowisku wyraźnie widać nawarstwianie się i przemieszanie zabytków z wielu epok począwszy od neolitu / ułamki ceramiki z ornamentem sznurowym, grzebykowym, grzebykowo-dołkowym/ aż po średniowiecze. Wyróżniono jedną jamę - wkop z okresu rzymskiego o średnicy około 1 m i przekroju workowatym. Na dnie wkopu znaleziono małe naczynko kulistego kształtu i szklany paciorek. Występujące drobne narzędzia krzemienne wykonane są z małych bryłek krzemienia bałtyckiego.

Nie udało się uchwycić śladów konstrukcji.

W wykopie 2 natrafiono na silnie przepaloną warstwę kulturową z nieregularnym układem kamieni, polepy i węgla drzewnych. W przeciwieństwie do wykopu pierwszego, ceramika jest tutaj grubej roboty, silnie chropowata ze śladami wtórnego przepalania. Materiał ceramiczny można datować na przełom epoki brązu i żelaza.

Jednym znaleziskiem metalowym jest brązowa fibula z II/III w.n.e. Jest to znalezisko luźne.

Badania będą kontynuowane.

KOZÓW, pow. Lubsko

Zakład Archeologii Nadodrza
Instytutu Historii Kultury
Materialnej PAN

Badania prowadziła mgr Anna Leciejewiczowa.
Finansował WKZ w Zielonej Górze. Pierwszy sezon badań. Osada kultury amfor kulistych. Ślady osadnictwa kultury lużyckiej.

Materiały neolityczne z Kozowa wzmiankowano już we wcześniejszej literaturze przedmiotu. W czasie badań powierzchniowych udało się dokładniej zlokalizować położenie stanowiska z którego najprawdopodobniej pochodziły. Leży ono na wschód od zabudowań wsi, między drogą wiodącą do Stargardu Gubińskiego a starym, nieużywanym już dziś cmentarzem. Na terenie tym obecnie znajduje się intensywnie eksploatowana piaskownia; podjęte prace archeologiczne miały charakter ratowniczy. Odsłonięto przesłania o powierzchni 58 m² / częściowo zniszczone 3 ćwiartki aru/. W górnej warstwie próchnicy leśnej o miąższości 30-40 cm znaleziono sporo materiałów zabytkowych - ułamki naczyń glinianych i wyroby krzemienne. Głębiej ukazały się zatysy kilku wkopanych w piaszczysty całec jam. Były to obiekty o mniej więcej kolistym zarysie, średnicy 1,6 - 3 m, sięgające do 0,7 - 1 m głębokości. Ich przeznaczenie nie jest znane. Wewnątrz znaleziono również ceramikę i wyroby krzemienne z miejscowego surowca narzutowego. Odczyszczenie profilu licznych na stanowisku dołów po wybranych piasku pozwoliło na hipotetyczne określenie zasięgu osadnictwa od strony wschodniej i południowej. Ustalenie jego chronologii następuje jednak sporo trudności, odkryty inwentarz jest bowiem mało charakterystyczny. Niektóre cechy surowca i elementy zdobnictwa naczyń sugerują, iż istniejące tu osiedle wiązało się z kulturą amfor kulistych. Teren ten był też w jakiś sposób użytkowany w czasach późniejszych m.in. przez ludność kultury łużyckiej w późnej epoce brązu - okresie halstaackim.

KRĘPCZEWO, pow. Pyrzyce
Stanowisko 4

Zakład Archeologii Nadodrza
Instytutu Historii Kultury
Materialnej PAN
we Wrocławiu

Badania prowadził doc. dr hab. Tadeusz
Wiślański. Drugi sezon badań. Grobowiec
megalityczny kultury pucharów lejkowatych,
faza starsza.

Ukończono rozkopywanie grobowca megalitycznego typu bezkomorowego z nasypem trójkątnym / tzw. "kujawski" /. Długość nasypu skierowanego wschód-zachód wynosiła ok. 50 m, szerokość czoła ok. 9 m w partii węższej ok. 1,5 - 2,0 m. Grobowiec miał doskonale zachowaną obstawę z wielkich głazów, w partii szczytowej o wadze przeszło 5 ton, w części węższej od 50-150 kg. Wewnątrz obstawy licząc od czoła do 35 m, pod cienką warstwą humusu, wystąpił zwarty nasyp kamienny ok. 0,80 - 1,0 m gruby. Bruk ten był konstrukcją bardzo zwartą, jedynie na metrach 31-33 od czoła wystąpiła regularna prostokątna przerwa wypełniona spiaszczoną gliną. Pomiędzy kamieniami występowała glina identyczna jak w partii nasypu nie mającej konstrukcji kamiennych. Kamienie bruku w górnych partiach były wyraźnie mniejsze w dolnych partiach średnica ich wynosiła ca 0,50 - 0,80 m. Pod brukiem na metrach 25-26 od czoła wystąpił słabo rysujący się w rzucie poziomym wkop wypełniony spiaszczoną gliną. Prawdopodobnie było to miejsce pochówku. Na terenie kurhanu ani w głęboko przekopanym calcu nie znaleziono żadnych kości, wystąpiły natomiast tam dość liczne narzędzia krzemienne i ceramika o wyraźnych cechach stylistycznych fazy wióreckiej. Nosiła ona jednakże również wyraźne wpływy stylistyczne grupy północnej kultury pucharów lejkowatych. Stanowi ona więc pełne potwierdzenie sugestii, że strefa krzyżowania się elementów grupy wschodniej i północnej kultury pucharów lejkowatych przebiegała przez Pomorze Zachodnie.